

O I S

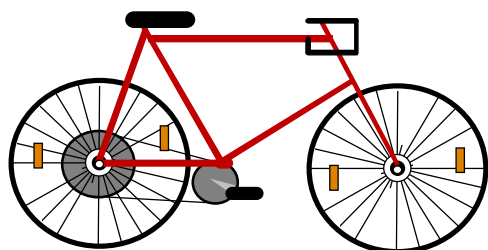
O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků OIS

Pravicový, liberální chem.inž. občasník

Slovo úvodem

Stát je v krizi, počasí je v krizi, vláda má na kahánku, Klausovy ještě nešedivé vlasy by se daly spočítat na prstech jedné ruky, jenom nám se žije stále dobře a dokonce se chystáme na dovolenou. Ti rozmařilejší do ciziny, jiní do klidných a půvabných koutů naší domoviny. Ženy po spolykaných hektolitrech zelné „tukožroutské“ polévky hrdě vytáhnou plavky s pocitem, že se do nich letos s rezervou vejdu. A to je dobře, protože není nic krásnějšího a

zaslouženějšího, než jednou za rok hodit za hlavu ISO, limity, koeficienty a iterace a relaxovat a relaxovat. Každý dle svého gusta. Hlavně dělat opak toho, co po celý rok. Jestli jste se celý rok flákali, tak je nejvyšší čas začít dělat něco rozumného. Ale jestli jste dřeli a dřeli, tak si dopřejte sladké nicnedělání a trochu rozmařilosti. Zapomeňte na ty dva týdny kdo jste a kde bydlíte a buďte někým jiným. Tak nejlépe načerpáte sílu do dalších bojů.

Motto

„Věda povznáší, umění provokuje“.

„To, co vidáme u člověka jako zralost, bývá rezignovaná rozumnost. Jeden si ji vydobývá podle příkladu druhých, přičemž kus po kuse dává všanc myšlenky a přesvědčení, které mu byly v mládí drahé. Věřil ve vítězství pravdy, teď už ne. Věřil v lidi, teď už ne. Věřil v dobro, teď už ne. Horlil za spravedlnost, teď už ne. Důvěřoval síle mírumilovnosti a dobroty, teď už ne. Aby se mu lépe proplovalo nebezpečnostmi a bouřemi života, ulehčil svému čunu. Byla to však zásoba jídla a pití, kterých se zbavil. Nyní sice pluje lehčeji, ale jako člověk chřadne.“
Albert Schweitzer

Z našich reklam a inzerátů

„Naše projímadlo Sprint je plně přírodní, šetrné, zdravé, no zkrátka přímo k po...ání!“

„S naší radiální vložkou s celoročním dezénem Vám nehrozí aquaplaning ani smyk. Jste chráněná, i když zahýbáte.“

„Vyměním pár lyží Rosignol, ještě v záběhu, za pár francouzských berlí. Zn.: Dojel jsem“

Říká se . . .

„... že Alzheimerova choroba u fyzické osoby je velmi nepříjemná věc, ale co u organizace...?“

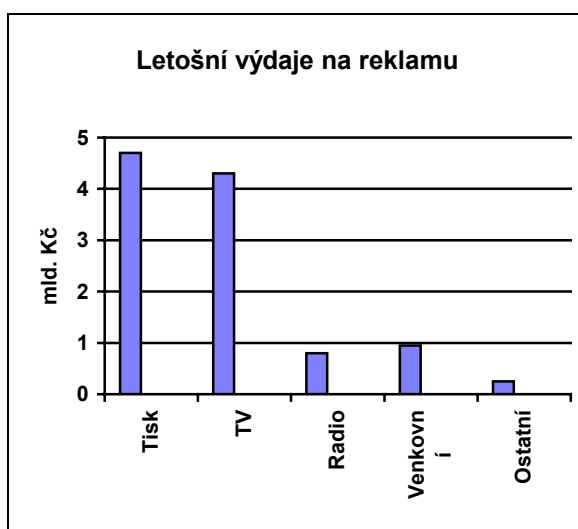
Ema má mámu, máma má maso!

Již jsme si zvykli, že všechno má svého vlastníka a nejinak je tomu i se subjekty v našem okolí, které ovlivňují náš život a to někdy až zásadně. Nebude tedy škodit připomenout si aktuální vlastnické poměry:

Spolana	FNM	36,73 %
	Chemapol	16,67 %
	Bankovní holding a.s.	28,58 %

Chemapol	IPB	15,02 %
	IPF KB	10,18 %
	Cabarrus AG	10,36 %
TIÚ	Sitel s.r.o.	57,92 %
	Spolana	15,27 %

- Chemický a farmaceutický průmysl ČR zaměstnává 49 tis. osob a vyrobí ročně zboží za 165 mld. Kč
- Chemických a příbuzných výrobků a surovin se ročně doveze za 134 mld. Kč a vyveze za 86 mld. Kč - nejvíce se SRN.

- Celkem asi 11 mld. Kč. O tolik mohly být výrobky lacinější, kdybychom je ochotně kupovali hned bez přesvědčování reklamou. To je 1 100 Kč na obyvatele, vč. kojenců.
- Z celkové rozlohy ČR 78 864 km² zabírá užitá zemědělská půda 42 810 km² (54 %) a podíl zemědělství na HDP je jen 3,1 %.

Ohlasy čtenářů - Smysl života

V OISOVINÁCH z května 97 jsem mimo jiné četla článek "A jací jste vy?". S jeho obsahem souhlasím, jen s jednou věcí ne a u toho bych se ráda zastavila. V článku je věta: "Naštěstí asi neexistuje jeden univerzální smysl života, protože...". Uvědomila jsem si, že právě nedávno jsem uvažovala o tomto tématu a svou úvahu pak "hodila na papír". Byla napsaná pro věřící lidi, se kterými se přátelím. Nechci vás unavovat věcmi z víry, pokud jste ateisté a tak si dovoluji jen pár myšlenek, úryvek z mé úvahy:

Snad každý člověk jednou narazí na otázku, co je vlastně smyslem života. Ti největší pesimisté se spokojí s tím, že život nemá smysl, nejráději by snad ani nežili a je jich život je podle toho také uspořádan. Optimističtější povahy se obvykle spokojí s tím, že si zamění smysl života za jeho náplň. A tak pro leckoho je smyslem života spořádaná rodina, dobře vychované děti, dost peněz, aby si mohl pořádit, po čem touží, možnost cestování, kariéra, bohatství,... Záleží na nárocích a povaze toho kterého člověka.

Co je ale tedy smyslem života, když ne jeho náplň?

Křesťané věří, že Stvořitel stvořil člověka před cca 6000 lety, zastánci Darwinovy vývojové teorie věří, že člověk vznikl vývojem před mnohem delší dobou. Ale to teď pro náš problém není podstatné. Ať je každý přesvědčen o tom svém. Ale jistě každý uzná, že život již ve chvíli, kdy vznikl, musel nějaký smysl mít. Není možné, aby život vznikl jako něco, co nemá smysl a pak najednou smysl měl. Ať se podíváme na cokoli kolem sebe, nic není beze smyslu, všechno do sebe zapadá - zelené rostliny zpracovávají kyslíčnick uhlíčitý a vydechují kyslík, tolik důležitý pro život

živočichů, slunce dodává energii, bez které by nebyl život, barevné a voňavé květy jsou nejen pro potěšení očí a srdce, ale i pro zachování života rostlin - lákají svou barevností nebo vůní hmyz, který je opiluje, ale současně v nich nalézá svou potravu,..... Je toho mnoho a všechno má svůj smysl a řád. Proč jediné lidský život by ho neměl mít? I mne tato otázka čas od času trápila a zaměňovala jsem si smysl života za jeho náplň, abych trochu uklidnila svoje vnitřní "já".

Došla jsem tedy k názoru, že život musel mít svůj smysl již na počátku. Měl smysl po všechny ty generace lidí, které žili. Vždyť oni byli vlastně stejní, jako my - žili, trápili se, radovali se a toužili poznat smysl života. Musí to být tedy něco stálého. Něco, co nepodléhá času, co je pořád. Proto to nemůže být náplň života. Ta se mění v jeho průběhu a není stálá. Děti dorůstají, "vylétají z hnízda", práci může člověk ztratit, rodina se může rozpadnout, kariéra může být přerušena nemocí nebo odchodem do důchodu, o peníze může člověk přijít, hmotné bohatství mohou člověku ukrást, může vyhořet,Co je v životě člověka stálé? Teprve studiem Bible jsem si přišla na vyčerpávající odpověď.

Co je tedy smyslem života ve všech generacích bez ohledu na věk? Smyslem života pro dítě, dospělého i starce? Smyslem života pro ty, kteří si myslí, že snad ani nijak moc nehrší i pro ty nejtěžší zločince?

Naučit se znovu žít tak, jak lidé žili od svého stvoření až do pádu do hříchu, naučit se znovu poslušnosti Božích zákonů. Poznat, co je zlo a ošklivit si ho. Poznat a pochopit, že Pán Ježíš je Spasitelem pro každého člověka bez rozdílu. Najít hluboký vztah k Bohu. Moci jednou, až přijde ten pravý čas, žít tak, jak to bylo původně Bohem zamýšleno: v Jeho přítomnosti, na Nové zemi, v ekologicky čistém prostředí, bez vše ho, co nás dnes trápí, bez zla, násilí, bolesti, nemoci..... To je neměnný, skutečný smysl života na této zemi - naše příprava, svobodné rozhodnutí, zda chci sloužit zlu či dobru - smysl, který platí pro všechny generace lidí v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Důvod? To by zabralo moc papíru. Koho to zajímá, jistě bude přemýšlet a hledat dál.

Povídka, opsaná z časopisu Ethos (byla uvedena bez názvu, zabudovaná do textu jednoho článku)

Byl jednou jeden poustevník, který žil sám. Pořád si stěžoval na Boží cesty, kterými ho Bůh vede. Jednou v noci měl sen. Zdálo se mu, že do jeho domu přišel Boží posel a říká: "Pojd' se mnou." Poustevník vstal a šel. Přišli do jednoho domu, kde byli přijati velmi přátelsky. Hospodář říká: "Dnes mám velký svátek. Můj sok se se mnou usmířil a na znamení přátelství mi dal tento zlatý kalich."

Když se druhý den měli k odchodu, poustevník si všiml, jak Boží posel tajně balí zlatý kalich do svého rance, a chtěl se rozčilovat. Ten ho však okřikl: "Ticho, takové jsou Boží cesty".

Zakrátko přišli do dalšího domu. Pan domácí byl velký lakomec, nadával na nevídané hosty a urážel je.

"Tak to musíme jít dál", řekl Boží posel a dal domácímu zlatý kalich. Poustevník se zase chtěl ozvat. "Ticho, takové jsou Boží cesty," okřikl ho Boží posel.

Večer přišli k jednomu chudému muži, který nařikal, že se mu při žádné práci nedaří a všude ho pronásleduje neštěstí. "Bůh ti pomůže", utěšoval ho Boží posel. Když však odcházeli, podpálil mu dům nad hlavou. "Tak dost," rozohnil se poustevník. - "Ticho, takové jsou Boží cesty".

Třetí den přišli k člověku, který byl sobec, ke všem nevrly, s výjimkou svého malého chlapce, kterého nade vše miloval. Když se druhý den ráno s hosty

loučil, říká: "Já vás nemůžu doprovodit, ale můj chlapec půjde, může s vámi jít až k lávce přes potok. Dávejte mi na něho pozor!" "Bůh ho ochrání", od pověděl posel a když přecházeli lávku, shodil chlapec do rozvodněného potoka. "Ty d'áble," rozkřikl se poustevník, "to přece nejsou Boží cesty..."

Vtom se posel proměnil v anděla plného nebeské záře: "Poslouchej, ten kalich byl otrávený, dobrému muži jsem zachránil život a lakomec se z něho upil k smrti. Chudák najde pod troskami svého domu poklad, který mu pomůže ze vši bídy. A ten sobec, kterému jsem hodil chlapce do vody, byl velký hříšník, ze svého dítěte by vychoval vraha. Ztráta chlapce ho teď přivede k obrácení. Podívej se, ukázal jsem ti něco z Boží moudrosti a spravedlnosti. Měj jeho skryté cesty v úctě!"

Náš pohled na dění ve světě je omezený. Ne vždy dostaneme na osobní utrpení ve svém životě od Boha konkrétní odpověď. Možná nám Bůh odpoví až na věčnosti. Na jedno se však můžeme spolehnout: Bůh je svrchovaný Pán. Těm, kdo ho milují, slouží všechno k dobrému (Římanům 8,28). "Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili".

Pozn. redakce: *Což takhle vyvolat diskusi na téma Víra a Rozum, jejich vztah, místo a úloha v chápání světa a životě lidském?*

Víra a Rozum

Po celou historii lidstva byly vždy oba tyto fenomény přítomny. Zpočátku bylo té víry více a rozumu málo. To, co bylo jednoduché, uchopitelné, pochopitelné a opakovatelné, snažil se člověk vždy chápat rozumem. To složité, nevypočitatelné a nepochopitelné, si zpřístupňoval pomocí mýtů a náboženství, tedy vírou. Víra je tedy jakási berlička. Během vývoje civilizace se vzájemný podíl víry a rozumu měnil ve prospěch rozumu a to bude pokračovat i nadále s rozvojem techniky a našeho poznání. To je klasický ateistický přístup.

Oproti tomu existuje teologický přístup (tedy křesťanský, ale obdobně islámský, buddhistický ap.), který říká, že víra a náboženství je to prvotní, nepochází od člověka, ale bylo mu dáno vyšší mocí, jako východisko a návod k chování. Představuje jiný rozměr vnímání a chápání světa. Ne po částech, analyticky, jako rozumem, ale synteticky, naráz - *věřím, tedy už vím!* Nejprve musím pochopit a vstřebat to základní a to mi pak zprostředkuje věci jednotlivé až každodenní. Protože věřím, nepotřebuji porovnávat a konfrontovat detaily, hledat rozpory.

Jsou to dva různé jazyky, dva různé pohledy, prostě jablka a hrušky. Lidstvo po staletí marnilo čas a energii, když se je snažilo srovnávat a rozsoudit, argumentující vždy jen jedním z jazyků. „K čemu potřebujete věřit v nadpřirozenou bytost a řídit se mlhavými podobenstvími Bible, když všechno kolem nás se dá rozumně vysvětlit a pokud dnes ne všechno, tak rozhodně zítra více!“ říkají jedni. „Váš život je strašně chudý, má jen náplň a ne smysl, když nemáte víru“, říkají druzí. Při troše nadhledu je tedy jasné, že tudy cesta nevede a Víru a Rozum nelze porovnávat, natož rozsoudit. Prostě existují vedle sebe, jako dvě základní cesty. Každý člověk si obvykle zvolí. Ani ne tak jednu z obou cest, ale spíše míru, jak moc a často půjde v životě tou, či onou cestou. Jsou totiž situace, které mají tendenci ho směřovat spíše k Víře: nemoc, nezdary, ztráta blízkých a jiné naopak k rozumu: záliba ve vědě, ekonomice, politice, všeobecně analytické a deduktivní myšlení. Konec konců, co může člověku nabídnout rozum v terminálním stadiu rakoviny? Ale abychom nekřivdili, zdaleka ne všichni věřící přišli k víře přes neštěstí a nemoci. Je to součást mocného kulturního dědictví. Vždyť není podivné, z ryze ateistického pohledu, že „ta pohádka“, líčená v Bibli či Koránu nebo jiných teologických knihách přežívá několik tisíciletí? A stále se najde někdo, kdo je ochoten jí nejen věřit, ale také se jí řídit. Zajímavý (z hlediska rozumu, ale věřím, že i z hlediska víry) je způsob, kdy k víře dojde šťastný a spokojený člověk, kterému i v materiálním životě nic nechybí. Často je to i významný vědec, který celý život zasvětil zkoumání fyziky či kosmu. To už zasluhuje jistou pozornost. Jeho víra, ale není většinou vírou podobenství Bible, ale vychází z úžasu nad dosud rozumem pochopeným, víra v jakýsi vyšší transcendentní princip, který dává celému vesmíru řád, logiku od metagalaxií, až po kvarky a celý vesmír

prostupuje - což by teolog nenazval jinak, než Bohem. Tato víra říká: odsud posud je rozum a pak užaslá víra. Nic naplat věřím-li v cokoli nehmotného, co lze od hmoty oddělit, tak je to Víra.

Ale nic není v životě jen černé nebo bílé. Vždyť každý člověk má v sobě kousek neuchopitelného transcendentna, v něco věří, vyznává nějaký žebříček hodnot, má svá přání, které nelze jen rozumem zdůvodnit. Něco mám rád a chci to prostě proto, že to chci a nehodlám to nikomu vysvětlovat. Je to prostě moje součást. Cítíte, to vzdálené podobství? A tak rozum i víra v tomto trochu širším pojetí (náboženství je jen zvláštní, mezní případ krystalicky čisté víry) jsou samozřejmě a trvalou součástí našeho života a pomáhají nám ho žít. Dokonce nás víra možná dělá člověkem více, než rozum. Dovedu si v budoucnu představit stroj dokonale imitující rozumové schopnosti člověka, ale přesto zůstane jenom strojem. Rozum uspokojuje naši racionální analytickou stránku a víra tu emocionální. A ruku na srdce rozum nám může dát pocit spokojenosti, ale pocit štěstí? VH

Je nejvyšší čas změnit žánr

Z mého nitra

Žlučníku, žlučníku,
teď ti spilám lumpů,
ale když mě popadneš
můžu ztrhat žumpu.

Kdybych neměl žaludek,
kde by byly vředy,
těžko bych pak prohekal
úterky a středy.

Ach ty moje slinivko,
proč ty tolik sliniš,
myslíš, že mi pomůže,
že se tolik činiš?

Včera jsem se lekl,
když doktor mi řekl,
že ty noční vidiny,
mám z dysfunkce sleziny.

Za malý úplatek
nebo z dlouhé chvíle,
mohl by se rýpat,
v mé uskřínuté kýle.

Propil jsem majetek,
propil jsem ceniny,
teď už mi zbývají,
jen moje ledviny.

Cítil jsem se zdraví samo,
jako šuhaj z Tater,
než mi doktor řekl kámo,
máš tvrdnutí jater.

Zahodil jsem sirky
a nekouřím více,
už mi totiž zbyla
jenom levá plíce.

Zaplatil jsem tělo,
ňadro i bradavku,
zdarma jsem dostal,
jenom tu kapavku.

Nakonec si nechávám,
tebe střevo tlusté,
až ty totiž promluvíš,
bude to tu husté.

V.H. 1990

„Padesátka“

*Tak už tu Máno padesát let civíš do ozonové díry,
padesátkrát si vyhazovala uschlý vánoční stromek,
a to číslo je natolik magické, že mi nedovolí,
abych se alespoň ve skrytu duše na chvíli nezastavil
a neřekl si: bylo toho už dost.*

*Na Tvý mládí jsem schopen si vzpomenout až po 8
pivech a hned si musím dát panáka.*

*Tak teď máš teda po ptákách a čeká Tě už jen houser,
žlučník a zaražený prdy.*

*Ale musím popravdě říct, nebyly jen ty usmolený dny,
asi dvakrát se ti podařila svičková a jednou si
nepřipálila guláš.*

*A z těch šesti dětí, co si vychovala, taky nejsou jen
samí vagabundi.*

*Tak se teda měj a tu starou káru spolu potáhneme
dál!*

Prestíž povolání v ČR

1. lékař na poliklinice, 2. soukromý praktický lékař, 3. vysokoškolský profesor, 4. vědec, 5. soudce, 6. učitel, 7. starosta, 8. ministr, 9. konstruktér, projektant, 10. manažér, 11. soukromý zemědělec, 12. strojevedoucí, 13. programátor, 14. poslanec, 15. novinář, 16. účetní, 17. mistr v továrně, 18. policista, 19. profesionální sportovec, 20. majitel malého obchodu, 21. kněz, 22. bankovní úředník, 23. seřizovač, 24. opravář televizorů, 25. sekretářka, 26. voják z povolání, 27. uklízečka

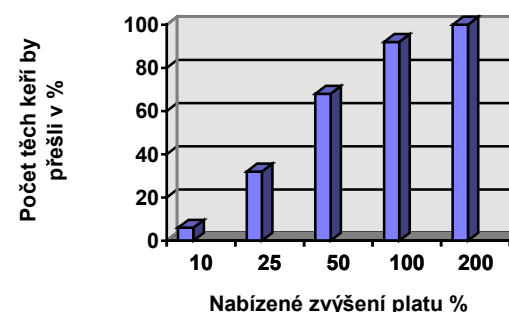
Tak co, našli jste se? V Anglii zjistili, že pokud lidé chtějí mít pocit životní úspěšnosti, měli by se vyhýbat takovým profesím, jako : taxikář, popelář, armádní důstojník, farmář, matematik, biolog, geolog, kosmický inženýr a kupodivu také herec.

K nejprestižnějším profesím tam naopak patří: soukromí lékaři, účetní, počítačová odborníci, konzultanti, elektroničtí inženýři, psychologové, stomatologové, fotografové, novináři, burzovní obchodníci a zaměstnanci cestovních kanceláří.

(dle Profitu)

„Cena zrady“

V Polsku dělali zajímavou anketu mezi zaměstnanci, kolik by jim musel konkurent nabídnout, aby zběhli od svého současného zaměstnavatele.

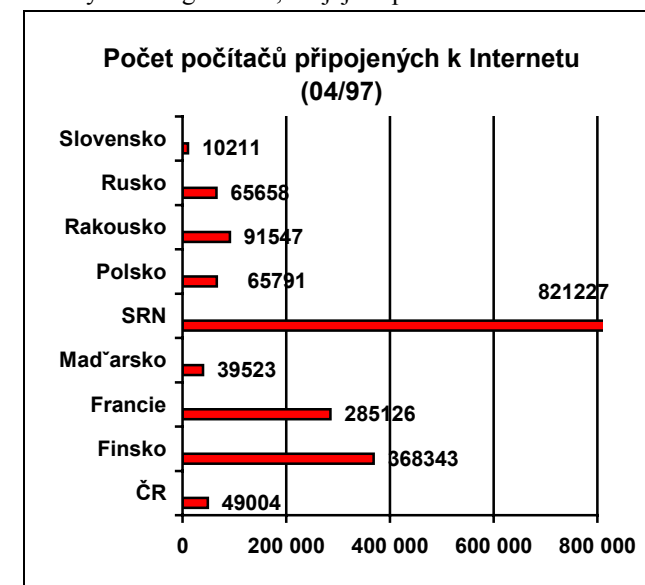

Z toho vyplývá, že k odlákání 38 % osazenstva, což už je pěkný kolaps, stačí vynaložit jen cca o 35% vyšší mzdové náklady, než má daný podnik.

Ale peníze nejsou všechno. Jsou i lidé, které práce musí bavit a přinášet jim uspokojení. Konec konců v ní stráví podstatnou část života!

Pozor na federální pasy!

Vlastníte-li ještě federální pas vydaný tehdejší ČSFR, měli byste zaregistrovat, že jejich platnost definitivně

končí 13.8.1997!

A slovo závěrem

Mějte se a nezapomeňte napsat do OISOVIN o svých zážitcích z dovolené !